

от 68 селища. От сегашната Северна България са родом 58, от Южна България – 51, от Македония – 12, днешна Румъния – 3 и гръцка Тракия – 1. От тях 83 са от тогавашните градски центрове и 42 от селата, сред които са такива селища като Котел и Копривщица. Това впрочем до известна степен е относително, понеже значителна част от четниците са емигранти, живеещи в градските центрове на Румъния и Добруджа. Най-многобройни са участниците в развитите български селища: 9 са от Велико Търново, по 7 от Русе и Стара Загора, по 6 от Казанлък и Котел, по 5 от Габрово и Сливен, по 4 от Калофер, Копривщица и Куманово, 3 от Шипка, по 2 от Видин, Ловеч, Лясковец, Пловдив, Правец, Сопот, Тулча и Шумен и 48 по един от други селища.

По оскъдните данни може да се заключи, че в четата участвуват представители на почти всички български социални прослойки, с изключение на най-богатите. Застъпени са разнообразни професии на занаятчии, търговци, селски стопани, а не липсват и представители на интелигенцията.

Значителен брой от участниците имат боен или военен стаж. Трима от тях: Хаджи Димитър, Караджата и Хр. Македонски са предводители на малки чети. Двама са офицери: Иван Райчев – руски, а Еремия Българов – сръбски. Няколко са участници в хайдушки дружини и други чети. Двама – Коста Евтимов – Наполеона и Нено Маринов са участници в походите на Гарибалди, има участници и в Критското въстание. Повече от 45 души са участници във Втората легия в Белград, където получават военни познания.

Въпреки разнородния състав на четата, тя действа като удивително цяло. В нея липсват раздори, а изявите на несъгласие са много редки. В доброволността на поетите задължения, военния опит и съзнанието, че се жертвуват за благото на родината можем да търсим високия героизъм и себеотрицание, което проявяват четниците.